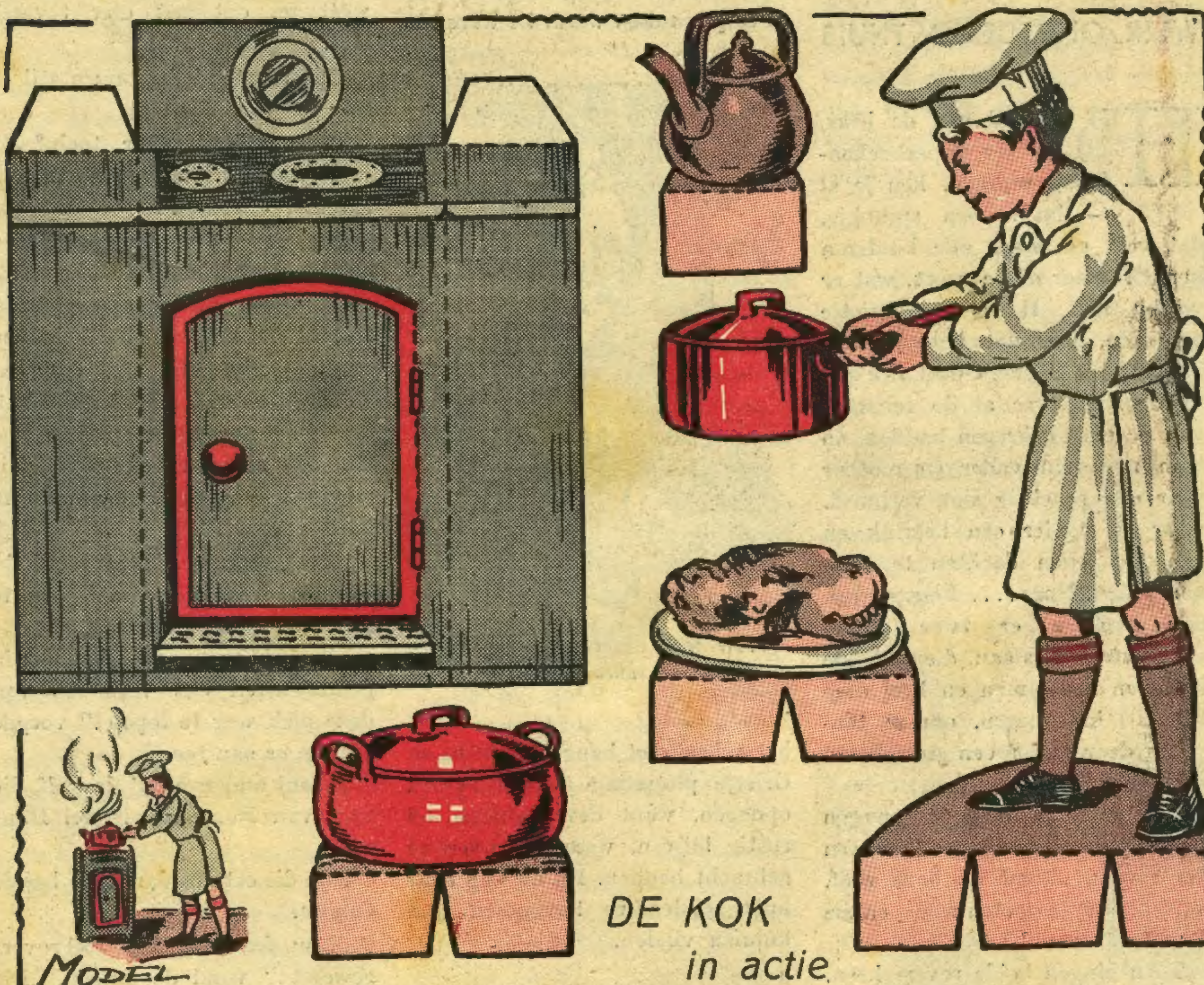
SJORS

BEHOORT BIJ PANORAMA 24 SEPTEMBER 1936

DE KOK in actie

MEISJES, trouwe vriendinnetjes van Sjors, hier heb je nu eens een opzetplaat van een jeugdigen kok, die bezig is een heerlijk middagmaal te bereiden. De plaat moet eerst op dun karton geplakt en dan onder een stapel boeken gedroogd worden, waarna de figuren worden uitgeknipt.

De dikke, zwarte lijn langs drie kanten van de ovendeur wordt doorgesneden; dan kan de deur geopend worden. De bovenkant en de zijkanten van het fornuis worden naar achteren gevouwen langs de stippellijnen, waarbij de twee witte lipjes bovenaan onder de omgevouwen kookplaat te liggen komen.

De andere figuren, d.w.z. de kok en zijn gereedschap, worden opgezet, door de rose lipjes onderaan om en om naar achteren en naar voren te vouwen. Den kleinen kok zet je bij het fornuis, gelijk 't model aangeeft, terwijl de pan, de ketel en de schaal met het gebraad op het fornuis komen te staan.

HANS EN GRIETJE GEROOFD

Door twee booswichten

ZIJ VERLANGEN EEN LOSPRIJS

Hun plan door de Gelaarsde Kat verijdeld

WEER ONGEDEERD THUIS

HET verhaal van de heks, die in het peperkoekenhuisje woonde, ken je al — dat is een sprookje, dat vast en zeker alle kinderen kennen. Maar of je weet, wat er verder met Hans en Grietje gebeurde, zie, dat betwijfel ik.

Ze waren immers heel rijk geworden, toen ze al de schatten van de heks gekregen hadden, en toen met hun vader en moeder naar een prachtig slot verhuisd, waar ze verder een heerlijk en gelukkig leven dachten te kunnen leiden. Maar.... Eens op een dag kwamen er twee onuitstaanbare rovers aan, die de beide kinderen meenamen en heel diep het bos in droegen, om ze tenslotte daar onder een grote boom neer te zetten.

„Als jullie je durft te bewegen en probeert weg te lopen," zei een der rovers, „komt de boze wolf, die Roodkapje opeten wilde, en die neemt je mee!"

Toen gingen beide rovers heen. Ze begaven zich naar het slot, waar alle mensen naar Hans en Grietje zochten, en deden net, alsof ook zij hun best deden de kinderen op te sporen. Maar in werkelijkheid was dat niet zo; ze fluisterden elkaar toe:

„We moeten zien, een grote beloning te krijgen voor het geval, dat we de kinderen terugbrengen. Laten we nu eens rustig afwachten en zien, wat voor beloning ze wel uitloven zullen voor het opsporen van Hans en Grietje!"

En zo bleven de beide gevaarlijke heerschappen in de buurt van het slot, om te luisteren, wat er al zo gesproken werd. Ze waren in

.... die tegen elkaar aan gedrukt tranen met tuiten huilden.

het geheel niet bang, dat Hans en Grietje plotseling zouden komen opdagen, want dezen zouden wel rustig blijven, waar de rovers ze gebracht hadden. En de weg naar huis zouden ze bovendien niet kunnen vinden.

* * *

Langs de weg, die door het bos leidde, liep intussen een merkwaardig paar voetgangers. Een van hen was een jongen, die aan een stok over zijn schouder een bundeltje droeg, terwijl de andere een kat was.

Heb je wel eens horen spreken over de Gelaarsde Kat?

Nou, die was het, die daar naast den jongen voortstapte; maar dit gebeurde nog voor hij laarzen gekregen had. De kat was met zijn baas, den jongsten molenaarszoon, die van zijn vader alleen maar de kat als erfdeel gekregen had, op weg in de wijde wereld. Uit het verhaal van de Gelaarsde Kat weet je, dat het dier toveren kon.

Opeens stond de jongen stil en zei:

„Wie schreit daar toch? Ik kan duidelijk kinderen horen huilen hier dichtbij!"

Snel liep hij verder en ja, toen ontdekte hij Hans en Grietje, die dicht tegen elkaar aan gedrukt tranen met tuiten zaten te huilen.

„Ik geloof waarlijk, dat dat Hans en Grietje zijn!" zei de kat, die bijna nog beter spreken kon dan een mens. „Waar zijn jullie vandaan gekomen, en waarom huil je toch?"

„Die rovers — die rrrovers hebben ons meegenomen!" snikte Hans.

„Ze hebben ons ver het bos in gedragen en ons verboden van deze plek weg te lopen!" voegde Grietje er aan toe.

„Want anders komt de wolf, die wolf van Roodkapje!" zei Hans weer.

„En die eet ons dan op!" huilde Grietje.

„Nou, dat is een fraai stel rovers geweest!" vond de jongen. „Die moeten wij eens een flinke afstraffing geven. Vind je ook niet, poes?"

„Miauw!" zei de kat, die van opwinding weer in de kattentaal sprak.

Ze gingen bij de kinderen in het mos zitten en bespraken, wat er nu te doen viel.

Op het ogenblik, dat ze door de rovers meegenomen werden, had Grietje een negerpop en Hans een speelgoedkat in de hand, en deze twee dingen lagen nu aan hun voeten op de grond.

Plotseling klom de kat in de boom en riep omlaag: „Ik kan de rovers in de verte zien — laten we eens horen wat ze zeggen."

De beide booswichten kwamen arm in arm aangestapt, terwijl ze vrolijk praatten over wat ze uitgevoerd hadden.

„Nou, als we de beloning krijgen, die we gevraagd hebben, zijn we allebei schatrijk! Het gewicht van Hans en Grietje in goud en zilver! Dat's geen klein beetje!" zo lachte de ene rover.

„Als vader en moeder dat geven moeten, houden we zelf niets meer over," fluisterde Hans.

„En bovendien moeten we nog het slot hebben," sprak nu de andere rover. „Dan moet de houthakker met zijn vrouw en kinderen maar weer in het oude, armoedige hutje gaan wonen!"

„Nee hoor. Ik wil niet meer naar dat kleine hutje terug — daar hadden trouwens vader en moeder ook genoeg van!" zei Grietje nu zacht!

„Dat is niet nodig ook! Let maar eens op!" sprak de kat.

Het dier sprong uit de boom omlaag, blies wat toverpoeder op de negerpop en de speelgoedkat en zie.... De speelgoedkat werd zo groot als een olifant, terwijl de negerpop tot een schrikwekkend groten reus werd. De eerste werd fluks aan de overkant van de bosweg neergezet; de tweede duwde den molenaarszoon opzij, zodat Hans en Grietje zich van angst achter de boom verstopten.

Toen de rovers opeens den zwarten reus zagen, werden ze opeens verschrikkelijk bang; ze schreeuwden luid om hulp en wilden zich omdraaien, om ijlings het hazenpad te kiezen. Maar toen zagen ze de reuzenkat en dat maakte hen razend van angst!

„Die zwarte reus wil ons doodslaan!" riep de ene rover.

„Die monsterachtige kat wil ons opeten!" schreeuwde de andere het uit, terwijl hij met zijn benen in de lucht spartelde van de schrik.

„Willen jullie Hans en Grietje weer opnemen en naar huis toe dragen?" klonk een stem, waarvan de rovers dachten, dat die van den zwarten reus kwam.

„Ja, ja, dat willen we graag!" riepen de booswichten haastig uit.

„Doet dat dan vlug, anders k-rrrab ik!" klonk het nu uit de richting van de speelgoedkat.

De rovers waren te bang, om te merken wie er in werkelijkheid gesproken had. Ze haastten zich, de kinderen in hun armen te nemen en ze renden nu zo snel ze konden met hen naar het slot, waar Hans en Grietje thuis hoorden.

„En nu wordt er geen woord meer over een beloning gesproken, hoor!" klonk de dreigende stem. „Nu wordt er alleen haast gemaakt!"

„Ja, ja, ja!" antwoordden bevend de rennende rovers.

Toen ze het bos uitgekomen waren en het slot, waar Hans en Grietje woonden, in de verte konden zien, waren de boosdoeners doodmoe in hun benen van het hollen, en in hun armen van het dragen der beide kinderen. Ze zetten Hans en Grietje op de grond neer en terwijl de zwarte reuzenpop en de speelgoedkat wat terzijde gingen staan, sprak de dreigende stem:

„Maakt nu dat ge wegkomt — en zorgt ervoor, hier nooit weer terug te komen!"

Dat lieten de rovers zich geen twee keer zeggen — als hazen holden ze het bos in, en renden dat helemaal door, tot ze er aan de andere kant weer uitkwamen. Sedert die dag zijn ze ook nooit meer in het bos teruggekomen, want ze vreesden maar al te zeer, daar weer den zwarten reus en de enorm grote kat te zullen ontmoeten!

* * *

De ouders van Hans en Grietje waren maar al te blij, toen ze hun kinderen weer heelhuids terug zagen komen, en zonder dat ze er hun hele hebben en houwen voor behoefden op te offeren.

De molenaarszoon en diens kat wilden in het geheel geen beloning aannemen — zij moesten verder de wereld intrekken om avonturen te beleven, zodat ze zich dus alleen maar de tijd gunden, om op het slot wat melk en chocolade te drinken en een stuk taart te eten met de thans zo verblijde bewoners van het slot.... En toen gingen ze weer op weg!

KOEN EN ZIJN KAT

Toen Koen de volgende morgen ontwaakte, streelde hij zijn kat en zei: „Ik heb vannacht gedroomd, dat er een boze reuzenrat aankwam, die ons beide kwaad wilde doen!"

„Zo, nu zullen we maar weer welgemoed op weg gaan," voegde hij er aan toe. „Ik ben er zeker van, dat we weldra in de hoofdstad zullen zijn. Ik zie de torens en de huizen al in de verte."

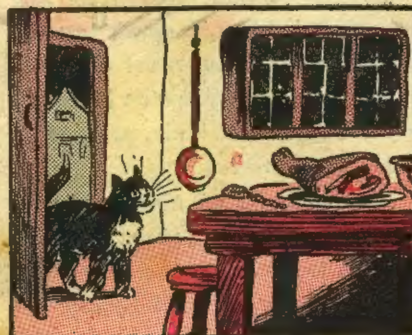
Eindelijk kwam het tweetal dan in de hoofdstad aan. Het was de eerste keer, dat Koen een echte, grote stad te zien kreeg! Wat liepen er veel mensen in de straten rond!

En het leek den jongen, of ze het allemaal heel druk hadden, want niemand zag naar Koen en zijn kat om. De mensen spoedden zich haastig voort en bekommerden zich niet om hen.

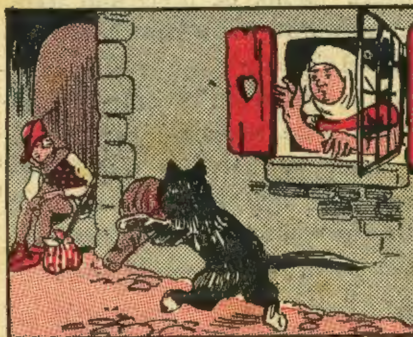
Ten slotte werd het avond en Koen, die thans erg vermoeid was, zette zich op de stenen stoep van een huis. „Hadden we maar iets te eten," zuchtte hij. „Maar ik heb helemaal geen geld!"

De kat wachtte rustig af, tot zijn baasje van vermoeidheid in slaap gevallen was. Toen sloop het dier de keuken van een huis binnen, waar het op tafel een ham zag liggen.

Vlug sprong het schrandere beest op de tafel, greep de ham en maakte dat het weg kwam. „Die arme Koen heeft zo'n honger, ik zal hem iets te eten brengen," zei de kat tot zichzelf.

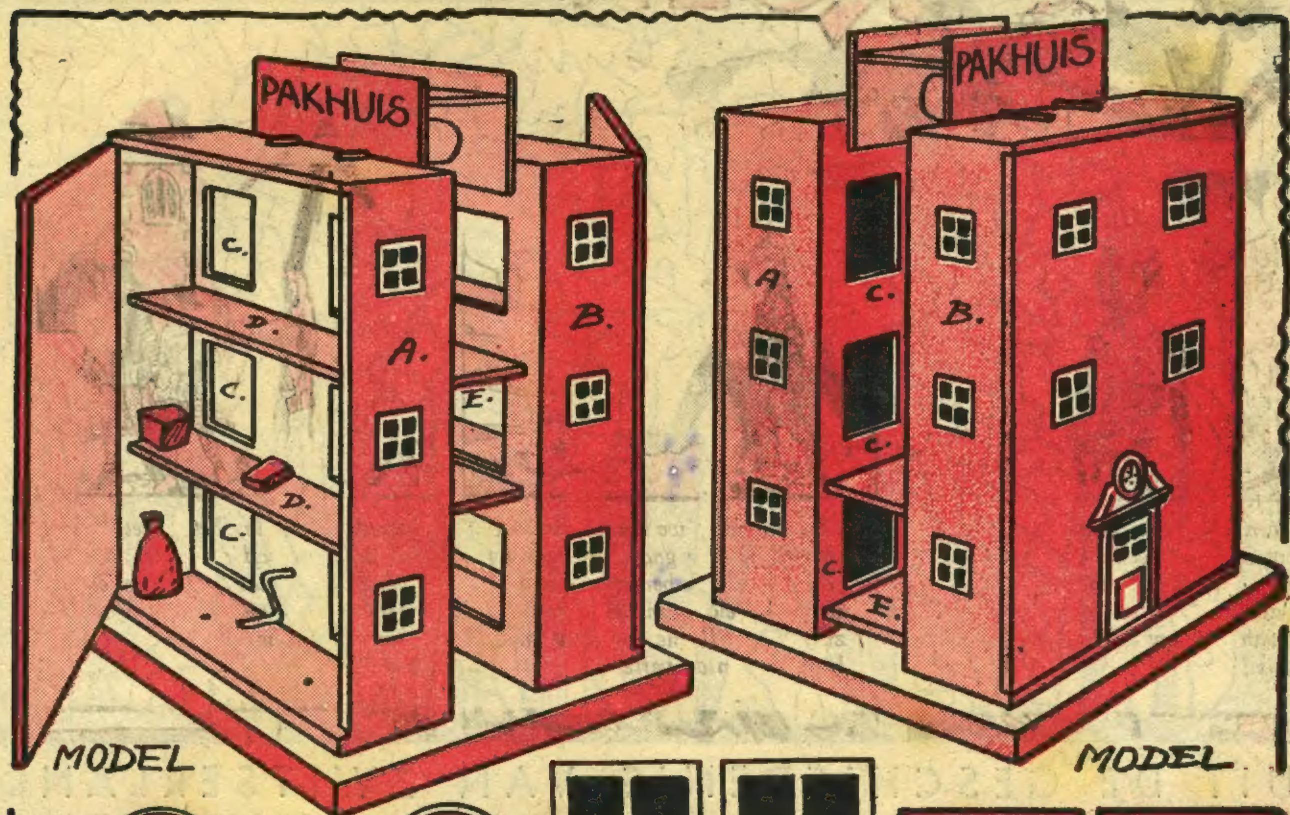
Maar juist, toen het dier met zijn buit wegrende, keek de keukenmeid uit een venster en zag wat daar gebeurde. „Houdt den dief!" schreeuwde ze uit alle macht. „Houdt den dief!"

„Wat breng je me daar voor iets heerlijks?" riep Koen verheugd uit, toen de kat hem de ham kwam brengen. Onze vriend zag echter de keukenmeid niet, die woedend met een pollepel zwaaiend kwam aangerend.

PAKHUIS MET DUBBELE LIFT

(Zie blz. 7)

ONS EIGEN RAADSELHOEKJE

UIT DE GESCHIEDENIS VAN ZWITSERLAND

DE bijgaande vreemdsoortige tekening doet met al zijn dooreengestrengelde lijntjes denken aan de loden bandjes, die je bij glas-in-lood-ramen zo duidelijk zien kunt.

De plaat heeft intussen met glas-in-lood niets te maken; wel echter met de geschiedenis van Zwitserland, dat kleine land met zijn grote bergen.

Wanneer je de tekening goed bekijkt, zul je zien, dat in vele der grillig gevormde vakjes een stip of een kruisje staat. De opgave is nu, dat alle vakjes waarin een stip voorkomt, met inkt diepzwart gemaakt moeten worden, terwijl de met een kruisje aangeduide vakjes grijsachtig zwart gemaakt moeten worden met potlood.

Je zult er een heel werk aan hebben, maar wanneer je alles goed hebt ingevuld, zul je tot beloning een illustratie te zien gekregen hebben van een algemeen bekend feit uit de Zwitserse geschiedenis. En mocht je onverhoopt de voorstelling niet begrijpen, dan vraag je moeder of vader maar om een uitlegging.

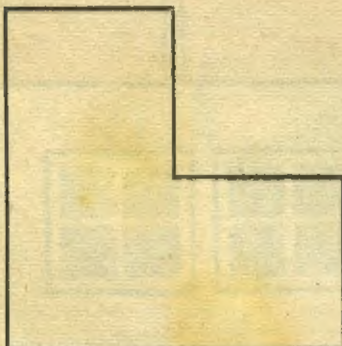
Het invullen der vakjes kan ook met kleurpotloden geschieden, als je er dan maar om denkt, dat je de vakjes met de puntjes een donkerder, zwaardere kleur geeft dan de vakjes met de kruisjes.

De volgende week plaatsen we de oplossing.

VERDEEL-PUZZLE

BEPROEF je krachten eens op deze puzzle: Gevraagd wordt, deze figuur in 4 (vier) stukken te verdelen, echter op zó'n manier, dat die stukken van gelijke grootte zijn.

Wie probeert dat eens?

OPLOSSINGEN VORIG NUMMER

TERREIN VERDELEN

De boer verdeelde het terrein als volgt:

HOE RIJK IS ELK VAN DE VIER?

Wanneer we het onder 3) vermelde verdubbelen, dan krijgen we, dat 6 × Nico's bezit plus 8 × Otto's geld = 654 centen. En als we 1) en 2) bij elkaar optellen, dan krijgen we dat 6 × Nico's plus 7 × Maarten's plus 8 × Otto's bezit = 815 centen. Hieruit volgt, dat 7 × Maartens bezit = 161 centen.

Maarten heeft dus 23 centen in zijn zak. Nu is het gemakkelijk uit te rekenen, dat Nico er 9 en Otto er 75 bezit.

WIE MAAKT DEN BOER COMPLEET?

Wanneer je dit plaatje een kwartslag naar links draait, zul je het hoofd van den boer onder de paaltjes van het hek zien. Het gebogen lijntje, dat we in het plaatje moesten tekenen, vormt dus de neus, mond en kin van ons boertje.

DE BOUW VAN ONS PAKHUIS

Voorzien van dubbele lift

TWEE SIGARENKISTJES HEBBEN WE NODIG

En voorts de handigheid van den ras-knutselaar

ZAGEN, PLAKKEN EN SPIJKEREN

JE hebt het natuurlijk reeds aan de plaat op blz. 5 gezien: we gaan deze week eens 'n pakhuis maken, waarin de goederen met behulp van een dubbele lift van de ene verdieping naar de andere gevoerd kunnen worden, een pakhuis met drie verdiepingen en vensters en deuren.

Het allereerst hebben we hiervoor nodig twee ledige sigarenkistjes, halve kistjes, waar vijftig sigaren in gezeten hebben, en die dus elk ongeveer 21 cm. lang, circa 13 cm. breed en circa 5½ cm. hoog zijn.

In de bodem van deze even grote kistjes maak je met behulp van de figuurzaag zes langwerpige openingen, gelijk die met de letter C in fig. 1 en 2 op deze bladzijde aangegeven zijn. Alvorens je begint te zagen, moet je de zes rechthoeken natuurlijk eerst met potlood ingedeeld en opgetekend hebben.

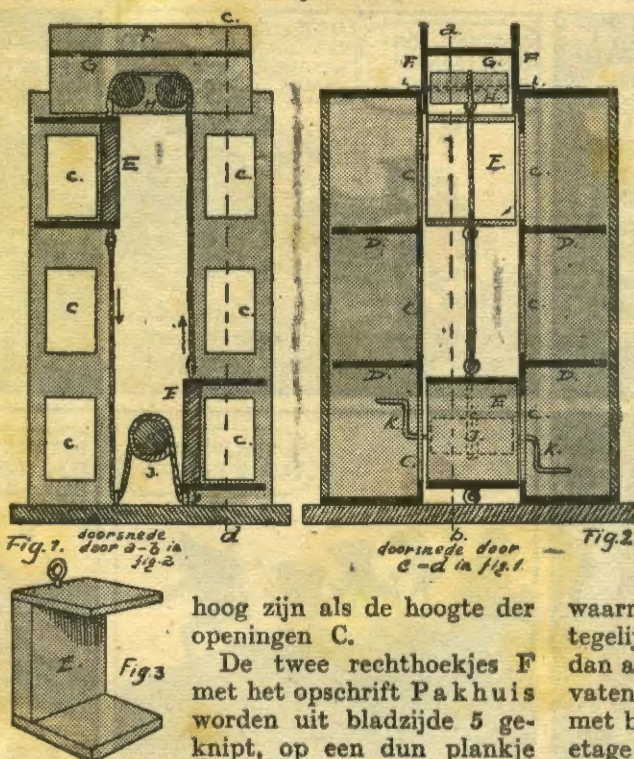
Vervolgens breng je de etage-vloeren D in de kistjes aan, om ten slotte de beide kistjes 5 cm. van elkaar af op een tot grondplaat dienend plankje te spijkeren. De modeltekeningen op bladzijde 5 en bijgaande figuren 1 en 2 laten duidelijk zien, hoe je te werk moet gaan.

Van binnen worden de kistjes met wit of grijs papier beplakt en van buiten met steenrood papier.

Wanneer de gom of lijm dan goed droog is, knip je de twintig vensters en de twee deuren met een klok erboven uit bladzijde 5 en plakt die aan de buitenkanten van de kistjes op de plaatsen, die de modeltekeningen van bladzijde 5 aangeven.

Bijgaande fig. 3 laat zien, hoe je van hout de twee liftstoelen E maken moet; onder en boven in elke liftstoel wordt een oogschroefje gedraaid voor de bevestiging van het koord, dat de liftstoelen E via de windas J en de rollen H met elkaar verbindt.

De vrije ruimte tussen bodem en zoldering van de liftstoelen moet natuurlijk minstens even hoog zijn als de hoogte der openingen C.

De twee rechthoekjes F met het opschrift **Pakhuis** worden uit bladzijde 5 geknipt, op een dun plankje geplakt en uitgezaagd, waarna in elk plankje de door cirkeltjes aangegeven gaatjes geboord worden.

Door deze gaatjes worden dan stukjes ijzerdraad L gestoken, die de asjes moeten vormen van de rollen H, waarover het koord der liftstoelen geleid wordt.

De twee rollen H bovenin en de rol J kunnen we van kurken maken.

Door de rolletjes H wordt in het midden en door de gehele lengte een ijzerdraad L gestoken, dat aan beide einden voldoende uitsteekt, om door de gaatjes der borden F heen te gaan en dan nog boven op de kistjes te kunnen rusten.

We verbinden de borden F nog onderling door een plankje G en zetten dan dit gehele bovenstuk in het midden tussen de twee kistjes, waarbij dit bovenstuk op de asjes L rust.

Door het rolletje J steken we eveneens een ijzerdraad, dat echter aan de uiteinden omgebogen wordt tot twee zwengels van een windas, gelijk K in fig. 2 op deze bladzij toont.

Dan verbinden we de liftstoelen door een koord met elkaar, welk koord over de bovenste rollen H komt te lopen, terwijl het om de onderste rol J eenmaal heengeslagen wordt, (zie fig. 1).

Dat koord moet goed gespannen worden, opdat de liften goed kunnen werken.

Wanneer je de figuren 1 en 2 aandachtig bestudeert, zul je met het maken van een en ander wel geen moeite hebben.

* * *

Zo, ons dubbele pakhuis is nu gereed en een prettig stuk speelgoed hebben we er bij gekregen, waarmede we zelfs met ons tweeën tegelijk kunnen spelen. Elk kan dan aan zijn kant van het pakhuis vaten, zakken, balen en kisten met behulp van de lift van de ene etage naar de andere vervoeren en ze zelfs van de ene helft van het pakhuis naar de andere overbrengen door de openingen C.

Maar als we getweeën, elk aan een kant, zo aan het vervoeren van vrachten bezig zijn, moeten we er natuurlijk aan denken, dat we geen ruzie maken over het gebruik van de windas. Om de beurt draaien aan de lier is de beste oplossing.

* * *

Ziezo, begin nu maar met de bouw van je dubbele pakhuis met moderne lift-installatie.

SJORS VOORZITTER VAN D' REBELLEN-CLUB

EEN TRIOMFANTELIJKE TERUGKEER.

